Ч. 35. Второк 28 (15) лютого 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостварх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*До ситуациї. — З Сербії. — Кабінетова криза у Франциї.*

В австрийских кругах делеґацийних єсть пересьвідчене, що удасть ся покінчити наради делеґаций до суботи. В такім случаю можна буде скликати австрийску палату послів на день 7 марта, т. є так як було намірене.

В часі нарад в сербскій скупштині над додатковим кредитом на гірскі батериї, міністер війни полковник Ґойкович сказав, що німецкий посол в Білграді інтересував ся тою доставою. На урядове запитане німецкого посла заявив міністер війни в суботу в скупштині, що згаданими словами не наміряв кинути підозріня на німецкого посла. Ту заяву німецкий посол признав невистарчаючою і поробив нові енерґічні кроки у сербского правительства. Супротив того імовірно міністер війни подасть ся до димісиї.

У французскім парляменті пос. Мальві закинув превидентови кабінету Бріяндови, що робить клерикалам уступки. Бріян відпирав той закид як несправедливий і заявив, що коли між більшостию і правительством суть які непорозуміня, то нехай більшість зробить ужиток з свого права.

Пос. Мальві предложив дневний порядок, взиваючий до строгого переведеня закона о конґреґациях. Пос. Дрельон предложив дневний порядок, в котрім приймає ся заяву правительства до відомости і висказує ся довіріє, що правительство переведе закон конґреґацийний.

Президент міністрів відкинув дневний порядок Мальві'ого, а згодив ся на дневний порядок Дрельона.

Першеньство дневного порядку Мальві'ого відкинено 296 голосами против 221. Першу часть дневного порядку Дрельона до слів: „висказує довіріє“ принято 263 голосами против 238, а другу часть принято 437 голосами против 83.

По засіданю вібрала ся рада міністрів, на якій виявлено сумнів, чи кабінет може на дальше полишити ся в урядованю супротив так слабої більшости, котра після точних обчислень мала виносити лиш 29 голосів. В понеділок по полудни, т. є. нині має відбути ся нова рада міністрів, по котрій має кабінет Бріянда подати ся до димісиї. Вже вчера Бріян, котрому притакували міністри Діпій, Пішон і Жірар, представив президентови Фаллієрови, що склад більшости палати примушує єго зложити уряд. Президент обставав живо при тім, аби кабінет полишив ся в уряді, але більшість членів кабінету прилучила ся до погляду Бріянда. Постановлено, що нині по похороні міністра війни буде урядово оповіщена димисия цілого кабінету.

## Спільні Делеґациї.

В доповненю справозданя про пленарні засіданя австрийскої делеґациї подаємо обширнійший зміст промов двох руских членів делеґаций, а то п. Цеглиньского з Галичини і п. Ник. Василька з Буковини.

П. Цеглиньский заявив, що Русини є щирими прихильниками потрійного союза. Бесідник не хоче критикувати єствуючих союзних систем, але хоче вказати, що імпульсивні течії народів і держав сильнійші чим дипльоматичні договори. Так тепер для Росиї потрійне порозуміне має лишень академічну стійність. Для своїх реальних інтересів шукала она опертя в середущій Европі. Се була причина голосного з'їзду в Почдамі, котрий запевнив Росиї наслідком зближеня до Німеччини політичні користи. Найбільшу користь поручили собі обі ті держави запевненем будови зелізниць баґдадскої і через получене в будучині росийско-

3)

## Дещо з техніки.

Написав — К. Вербин.

(Дальше).

Як велика настала в наших часах зміна у виробі паперу, можна зміркувати із слідуючого. Підчас коли з початком 19-го століття в Німеччині було 1300 бодень, що лагодили паперову масу для виробу паперу і всї они вирабляли річно 20.000 тон (по 1000 кільоґр.) паперу, то з кінцем тогож століття було вже яких 1000 машин для виробу паперу, а побіч них виконувало ще ледви 50 бодень фабрикацию черпаного паперу. Всї тоті машини разом вирабляли річно вже яких 60.000 тон. З кінцем минулого століття було в цілім сьвіті не більше як 5.200 фабрик паперу. З того припадало на саму Німеччину 1.500, на прочу Европу 2.400, а на Америку 1.500. Всї німецкі фабрики разом працювали силою 70.000 коний. Німецкі фабрики вирабляли найлїпший папір; пізнїйше зачав робити велику конкуренцию анґлїйский папір, але все-таки ще й нинї німецкий папір побіч анґлїйского єсть найлїпший.

Спершу, як вже звістно, роблено папір із шмат; коли же тих шмат ставало вже мало, впали люди на гадку робити папір з дерева і соломи. В тій цїли розтирали спершу дерево і солому на камени, пізнїйше розпускали сей материял хемічним способом. Того рода папір однак не надавав ся до писаня і длятого уживано єго або до пакованя або роблено з него тектуру, уживану до робленя пуделок або окладинок до книжок. Від того часу папір трохи погіршив ся, але остаточно знайдено вкінци способи і з того материялу робити неогірший папір.

Велика зміна настала у виробі паперу, коли до сего зачали уживати машин замість ручної роботи. Замість черпати папір з бодень і робити так черпаний папір, виливають тепер розварену масу на довжезні столи з огріваними сталевими плитами і підчас коли той папір ще на однім кінци представляє рідку масу, на другім вже висох і там єго розтинають на аркуші і складають, або навивають на валок і роблять т. зв. папір без кінця, уживаний найчастїйше до печатаня ґазет. Велику ролю грає наконець у виробі паперу єго крашене, як цїлої паперової маси так і поодиноких аркушів, а як майже у всїх фабрикатах в наших часах не обійдесь без обманьства, так діє ся й при виробі паперу. Папір в більших масах продає ся на вагу, а щоби більше важив, отже на око видавав ся нїби міцнїйший, додають до него деяких мінеральних складників, через що особливо деякі роди тектури набирають значної ваги.

3.

**Кінематограф, єго попередники і єго тайна.**

Величезні плякати, порозліплювані на улицях міста, запрошують на кінематоґрафічні представленя і заповідають цікаві, невидані річи, сцени з росийско-японьскої війни, або з революцийного руху в Росиї, як н. пр. замах на великого кн. Серґія і т. п. або й звичайні але сензацийні річи із щоденного житя як н. пр. напад злодіїв на якийсь дім в ночи і погоня поліциї за ними і т. п. І публика спішить громадно на сї новомодні представленя та заповняє битком велику театральну салю.

Колись давно роблено подібну забавку для дїтий та й ще нинї єї иноді пригадують. Подумайте собі кружок з грубого картону на оси з ручкою, засаджений на вісь так, що можемо ручку взяти до руки, заслонити лице тим кружком а другою рукою потрутити той кружок так, що він буде перед лицем обертати ся. Подумайте собі дальше, що на тім кружку, близько берега, суть довкола намальовані фіґурки, н. пр. якийсь чоловічок, що танцює. Але той чоловічок мусить бути намальований що хвилинку инакше, так як він в танцю що хвилинки инакше виглядає. Отже той чоловічок на одній фіґурцї показує, як він лиш на одній нозї стоїть а другу зачинає підносити до гори; на другій фіґурцї він вже підніс ногу і зачинає єї в колїнї згинати; на третій фіґурцї він вже зігнув ногу в колїнї а піносить руку до гори; на четвертій фіґурцї він зачинає ногу спускати на долину; на пятій вже єї спустив а на шестій станув нею на земли і зачинає другу підносити а руку спускати і т. д. Коротко сказавши, на тім кружку мусить бути намальованих кільканайцять фіґурок одна за

перских зелізниць. Не можна ніколи забогато приписувати значіня тій зелізници під взглядом економічним, промисловим і політичним. Одна тут є відємна сторона, правда не велика, а саме то, що баґдадска зелізниця розїде мабуть потрійне порозуміне. Також Австро-Угорщина повинна запевнити собі там відповідну сферу інтересів і забезпечити кольонізацийний терен.

Бесідник обговорював відтак неупорядковану і неуправильнену еміґрацийну систему, котра не гідна великої держави, якою є Австро-Угорщина і з котрою треба зірвати. Держава має обовязок охоронювати переселенців і подумати про управильнене кольонізацийної політики, до чого лучає ся тепер користна нагода в Малій Азиї. Висказує побоюване, що Туреччина попаде в недугу або й упаде, прийде до неминучої пожежі. А в обави недуги Туреччини, як подвійні правительства і т. п. Поки-що однак можна мати надію, що інтересовані в баґдадскій зелізници постарають ся о удержане недужого чоловіка дальше при здоровлю. Підчас коли потрійне порозуміне виказує горячкове ваганє, потрійний союз а передусім Австро-Угорщина відзначає ся постійностию в удержаню рівноваги. Триванє в потрійнім союзі і старанє про добрі відносини з усіми державами є кличем нашої управи заграничних справ, котрій бесідник і дальше хоче заявляти повне довірє. Вказує відтак на серию статий в півофіцияльнім „Новомъ Времени“, в котрих зазначено, що Австро-Угорщина приготовляє виправу против Росиї і виправу сю задумує підприняти з початком марта.

Рівночасно з походом австро-угорского войска має бути даний клич до загального повстаня на Україні і в Польщі. Статї кінчать ся алярмуючим завізванем під адресою російского правительства, щоби зі своєї сторони поробило в час приготованя. Думка і тенденция сих статий двояка: по перше думка загально-політична, щоби не допустити до пожаданого зближеня Росиї і Австро-Угорщини, а по друге є в них тенденция партийно-політична; ходить іменно о очорнене Українців і Поляків і стягнене на них поліцийних заряджень. Та найдивнїйшим однак є се, що тим нечуваним вістям дають в Росиї віру та що росийске правительство по думці денунциянторских махінаций видає тепер запорядженя.

Супротив сего бесідник стверджує лише, що Австро-Угорщина не має тепер причини заховувати ся неприязно взглядом Росиї. Коли росийске правительство, як в попередних роках, зверне ся з довірєм до Австро Угорщини, то єствуюче тепер непорозуміне між обома державами зникне.

Вкінци зазначив бесідник, що обовязком кождого правительства є старанє про удержане сил, жертвенности і запалу, які є в народах, а то можливе лише шляхом рівноуправненя всіх народностий. Тому, що Русини мають надію, що теперішне спільне правительство війшло на одиноко справедливий шлях, на котрім треба сподівати ся успіху, то бесідник буде голосувати за етатом міністерства заграничних справ.

# Новинки.

Львів, дня 27-го лютого 1911.

— **Іменованя.** П. Міністер справ внутрішних іменував секретарів Намістництва: Адама Мірского, Ст. Бідермана і Людв. Каспария, дальше старш. комісария пов. Йос. Рібенбавера, секретаря Намістництва дра Ад. Баля, ст. комісаря повіт. Витовда Барґманьского і секретаря Намістництва дра Чесл. Трембаловича старостами, а комісарів пов.: Витовта Ґодлевского, Кар. Мариняньского, Вол. Хиліньского, Кав. Міліньского, дра Ст. Цвойдзіньского і П. Лекчиньского секретариями Намістництва в Галичині: дра Фил. Дружбацкого, Лук. Прека і Тад. Гординьского стар. комісарями повітовими.

— **Вирок сенату** в справі руских авантур на львівскім університеті. З секретарияту Університету доносять до „Gazet-и Lwowsk-ої“: Сенат укінчив слідство в справі руских академіків, вмішаних в ексцеси на університеті. За невідповідне поведене супротив комісиї дисциплінарної і Сенату академічного: релеґовано на завсігди з львівского університету Володимира Левицкого, студента прав, на два семестри релеґовано Володимира Білозора, студента медицини, на один семестер релеґовано Володимира Щурковского, студента медицини.

— **З зелізниці.** Дирекция зелізниць державних подає до відомости: Щоби подорожним дати можність їхати без пересїданя, заводить ся з днем 1 марта с. р. аж до відкликаня на просторі Іцкани-Відень на пробу правильний курс воза 1 і 2 кляси при поїздах поспішних ч. 304/4 і 3/303.

— **Снїги і заметелі на полудни.** З Константинополя доносять; що в цілій Малій Азиї лютить ся страшенна сніговиця. Сніг впав так великий, що під єго тягаром валять ся не то криші але цілі доми. В Бітаїс завалив ся цілий дім і убив 15 осіб. При роботах при баґдадскій зелізници осуг сніговий засипав кількох робітників. Прочі робітники збунтували ся і треба аж було завізвати войско, щоби спокій зробило. — З Сан Ремо доносять, що в сусідних горах замерзло 29 італійських вояків, котрі там відбували войскові вправи. Ще трохи живих привезено їх до шпиталю, але в так грізнім стані, що многим з них треба було ампутувати ноги або руки.

— **Пригода бар. Бінерта.** З Будапешту доносять: На четверговім засіданю австрийской делеґациї хотів президент міністрів бар. Бінерт поговорити з предсідателем Бернрайтером і пішов до єго місця. Місце то знаходить ся на підвисшеню, до котрого веде кілька східців з поручем. Коли президент міністрів опер ся об то поруче оно заломило ся, а бар Бінерт стративши на хвильку рівновагу був би вже упав, але в тій хвили прискочили до него чеські делеґати др. Булїн і Шрамек та піддержали і не дали упасти. В одній хвили розійшла ся чутка о тій пригоді президента міністра а Німці розповідаючи про ту пригоду додавали: От видите: як би ми хотіли президента міністрів повалити, то Чехи зараз би єго піддержали.

— **Син убийником рідного батька.** З Рогатина доносять про страшну подію. 17-лїтний хлопчище, Кароль Фільович, син римаря, убив свого рідного батька пробивши єго кілька разів ножем. Звірского сего злочину трудно би собі навіть пояснити, як би не то, що убитий батько, здібний римар, лякерник і таніцер був алькоголїком, запивав ся часто, і що один стрій убийника закінчив

---

другою а кожда, що хвилинку инакше, так, як що хвилинку чоловік виглядає, инакше коли н. пр. танцює, скаче, біжить або їде на кони.

Подумайтеж собі дальше, що межи тими фіґурками на кружку суть попрорізувані довгі як фіґурки але досить вузкі отвори ніби шпари. Возьміть же тепер той кружок за ручку до руки, станьте перед зеркало, піднесіть кружок перед лице фіґурками до зеркала, руште кружок другою рукою так, щоби він скоренько крутив ся довкола оси і дивіть ся крізь попрорізувані шпари в нїм на фіґурки, що відбивають ся в зеркалі — побачите тепер, як намальований на кружку чоловічок буде танцювати мов живий, буде що хвильку підносити то одну то другу ногу до гори, буде рушати руками і то підскакувати то присїдати. В той спосіб можна представити на кружку ріжні сцени з житя а обертаючи єго перед зеркалом видіти ніби живі фіґури зі всїма рухами. Прилад сей придумав був в першій половині минулого століття якийсь Німець Штампфер і назвав єго спектроскопом. Подібний прилад придумав був ще перед Штампфером Француз Плято.

Коли винайдено фотоґрафію, придумано з часом такий прилад, при помочи котрого можна було дуже борзо, в одній секунді, в одній части секунду робити фотоґрафічні знимки з осіб і звірят, які були в руху. На гадку робити того рода фотоґрафічні знимки, впав перший Американець Муйбридж (Muybridge). Він казав в 1877 р. уставити 20 фотоґрафічних апаратів один коло другого і фотоґрафувати ними коня, що біг попри них. За помочию електрики отвирано один прилад за другим і так зроблено з того коня 20 образків а кождий в иншім руху. Замість уставляти 20 приладів один за другим придумано пізнїйше один прилад, котрий що хвильку отвирав ся і замикав ся і так робив одну знимку за другою. Француз Марей (Marey) придумав був навіть такий прилад, котрий в одній 20.000-ій части секунди міг зробити знимку і в той спосіб удало ся єму відфотоґрафувати комашки, як они літають і порушають крильцями. Отже при помочи того рода фотоґрафічних приладів можна робити цілий ряд образів з людий або звірят в руху. Коли н. пр. чоловік або пес біжить, коли летить якась птиця н. пр. бузько або ворона, треба лиш наставити той прилад а він зробить цілий ряд знимок і покаже на кождім образку окремо, який рух робив чоловік або звіря в одній малесенькій части секунди.

На основі того рода фотоґрафічних знимок придумав був славний американьский електротехнік Едізон прилад, зовсім подібний до стробоскопу, котрий назвав „кінетоскопом“ (від грецкого слова „кінема“ — рух і „скопейн“ — дивити ся). Прилад той складав ся із замкненої скринки з отвором в горі, крізь котрий можна було дивити ся. В середині порушав ся на валочку пасок з цілим рядом образків зроблених фотоґрафічно в повисший спосіб. Пасок той, довгий на 10 метрів, представляв сцени з перегонів, з забав і танців, яких 1450 фотоґрафічних знимок, зроблених в часї 30 секунд. Отже коли хтось дивив ся крізь отвір до тої скринки, то перед єго очима пересували ся тоті образки так скоро, що на секунду переходило около 50 образків і робили таке враженє, як колиб перед очами пересували ся не образки, не фотоґрафічні знимки, але таки живі люди і всї тоті сцени, які діяли ся в руху підчас робленя фотоґрафічних знимок. Щоби же тоті фотоґрафічні знимки робили на видця враженє живих образів, треба було, щоби они хвилинку постояли перед очима, щоб чоловік дивлячись, мав час набрати з них враженя, бо в противнім случаю образи виходили би затерті і не лишали ніякого враженя живих образів. В тій цїли треба було придумати відповідний прилад до порушаня, котрий підчас представленя мусить очевидно трохи тарахкотїти і робити шуму. Щоби же знов образи, фотоґрафічні знимки, можна видіти, то они мусїли бути роблені на прозорчастім материялі (целлюльоид — клітовине) і було освітлювані зпід споду за помочию електричної лямпки. Тоті „кіноскопи“ появили ся були перший раз в 1895 р. в европейских містах і звертали на себе загальну увагу.

На основі Едізонового кінетоскопу придумали Французи А. і Л. Лімієри (Lumière) свій „кінематоґраф“ (дословно: „рухопис“. Замість показувати образи в скринці, они при помочи того приладу зачали пускати образи на розвішене напроти приладу біле полотно або білу таблицю або таки просто на білу стіну. Кінематоґрафом робить ся з якої рухливої сцени 900 фотоґрафічних знимок на минуту, отже 15 на секунду на довгім паску з целлюльоиду а опісля пускає ся їх на стіну. Ціла тайна в тім, щоби підобрати відповідні образи, але о тім другим разом.

(Дальше буде).

самоубийством, а другий есть хорий на умі. Нема здаесь сумніву, що й убийник не есть чоловіком нормальним. Убийник проявляв великі здібности до малярства і різбарства та до механіки, любив також щадити і брати ся до торговлі. Характеристичне есть, що в послідних місяцях заложив дома тайну реставрацию і шинок, до котрого стягав молодіж. Батько задовжив ся був у сина і з того, кажуть, прийшло до так страшної катастрофи. Коли римар Фільович прийшов в ночи з 14 на 15 с. м. пяний до дому, завела ся межи сином а батьком сварка, підчас котрої — як кажуть — син вхопив насамперед боксер і став пяного батька доти бити по голові, аж той упав. Тоді убийник вхопив ніж і підрізав батькови горло, а щоби довго не мучив ся, то вбив ще єму ніж в само серце. Арештований признав ся до вини, але не проявляє ні жалю ні каяня і каже, що допустив ся того злочину длятого, що батько запивав ся.

— **Концерт Шевченка у Львові** відбуде ся — як то ми вже доносили — не дня 2, лише дня 10 марта в сам день смерти Поета. Сю зміну в реченци концерту зарядив комітет тому, бо їзду до Київа відкликано, а тим самим на Галичанах тяжить обовязок, день смерти Шевченка пошанувати як найбільше сьвяточно. (Закуплені на день 2 марта білети є важні на день 10 марта. Хто не міг би взяти участи в концерті дня 10-го марта, може по день 1-го марта включно звернути білети книгарни тов. ім. Шевченка). Попит за білетами нечуваний. — Академія в память Шевченка відбуде ся в неділю дня 12-го н. ст. марта в полудне. Другий концерт з незміненою проґрамою відбуде ся у львівскій „Фільгармонії“ дня 13 н. ст. марта. (Білети на другий концерт можна буде набувати від половини сего тижня в книгарни Тов. ім. Шевченка). Гості з України на оба концерти і академію сподівані.

— **Труп в скрині.** В марті 1909 р. доконано в одним з домів при ул. Траттіна в Римі сензацийного убийства. Якийсь молодий чоловік, котрий там мешкав від довшого часу, щез десь нагло, а коли остаточно зачали за ним шукати, знайшли єго трупа в скрини полишеній в помешканю. Лікарскі досліди виказали, що того чоловіка хтось отроїв. О той злочин підозрівано двох приятелів і земляків погибшого, двох Росиян, які день перед убийством були в єго помешканю. Від того часу тих Росиян вже ніхто не видів. Злочин той, котрого виновників і доси не викрито, став ся сими днями предметом інтерпеляциї, яку пос. Мусатті поставив в італіяньскім парляменті до міністра справедливости а в котрій так каже:

„Убитого розпізнано небавком яко фабриканта ключів Едмунда Тарантовича. Вияснене сего злочину поручено судиї слідчому Фаціолї і межи Римом а Росиєю перейшло на переміну загалом 2000 телеґрамів. Крім того вислано до Варшави віцекомісаря Ґасті приділеного до розпізнаючого уряду римскої поліциї, щоби він там робив доходженя. При помочи відтисків пальців убийника на місци злочину удало ся єму не лиш розпізнати обох убийників, але навіть ще й особисто з одним з них поговорити. Ґасті вислідив, що оба убийники були чиновниками російскої поліциї. Убитий Едмунд Тарантович належав до революцийної партиї а щоби міг пошкодити плянам російскої поліциї, дав ся найняти за аґента і мужа довіря поліциї. Єго однак здемаскували і замкнули до арешту. Але що російска поліция боялa ся, щоби він не викрив її поганих вчинків, то позволено єму втечи, але й зараз вислано за ним двох аґентів з приказом, щоби єго за границею вбили.

Тарантович, котрий знав, що за ним слідять, блукав ся по ріжних містах Европи, щоби затерти сліди за собою, але мимо того оба російскі поліцисти вислідили єго в Римі і убили. Ґасті передав імена убийників італіяньскій амбасаді в Петербурі і вислав рівночасно подане о видачу убийників до міністерства справ заграничних, однак убийників лишено в спокою“.

Тоді заступник правительства Ґвараччіно відповідаючи на інтерпеляцию, розповів основно про доходженя російскої поліциї і сказав дітак: Убитий Едмунд Тарантович належав до російско-польскої революцийної партиї социялістів. Суд военний у Варшаві засудив був єго за всілякі замахи на смерть, але помилував, коли він виявив поліциї деякі тайни, а в січни минулого року вислано єго з двома поліцийними аґентами в тайній місиї до Кракова. Там нараз відлучив ся він від своїх товаришів і щез. Дня 22 марта знайдено єго в Римі убитого. Слідство вело ся в напрямі двоякого здогаду: 1) що Тарантовича убили єго товариші і однодумці за зраду; — 2) що російска поліция стоїть в близькій звязи з тим убийством. В обох напрямах вели ся доходженя також і за границею, а то в Швайцариї, Франциї і Австриї та Прусах, але убийників не далось вислідити і слідство застановлено. Як би знов показало ся, що убийника можна би вислідити, то слідство буде знов дальше вести ся.

— **Рим в році 1911.** Сей рік є для Італії ювілейним роком, пятьдесятними роковинами приголошеня з'єдиненої Італії королівством. В цілім краю відбудуть ся численні торжества, а міста Турин і Рим будуть сьвяткувати ювілей величавими виставами. Очивидно, що торжества і вистава, які розпочинають ся в Римі вже в лютім, перейдуть всі инші своєю величавостию.

Місцем римскої вистави є Piazza d'armi, величезне поле войскових вправ зараз над Тибром, получене новим мостом Ponte Flaminio з віллею Borghese, в котрій і побіч котрої буде містити ся вистава творів штуки. На головній площи здіймають ся павільони всіх італіяньских провінций, незавсимо від вистави етноґрафічної, де можна буде оглядати мешканців тих провінций в їх оріґінальних будинках і при щоденній праці. Не хибне також і місце розривок, гостинниць і т. д. побіч поважних і поучаючих виставлених предметів.

Одним з більше займаючих на виставі буде відділ т. зв. Risorgimento, в котрім будуть містити ся памятки з часів послідних борб о незавсимість, дотикаючих т. зв. карбонарских заговорів, а переважно з 60-тих років. Зі Львова вислано там дві памятки: символичний меч карбонарский з написами: Vincere o morire i Italia una, та німецко-польске письмо: Kreisschreiben des galizischen Guberniums з 24 падолиста 1821. Є то друкований обіжник остерігаючий перед „сектою т. зв. carnomari, котрі загально шкідні науки, звідництво і нечеститвости свої розповсюднюють і злочинні наміри, які навіть всім членам не бувають начальниками оповіщувані“.

Сегорічна вистава в Римі буде ріжнити ся зовсім від устроюваних в инших містах перед усім тим, що поза властивим місцем виставовим буде ціле місто немов би одною виставою в сім ювілейнім році. І так не говорячи о звичайно доступних памятках старинної Роми, отже Forum, Colosseum, триюмфальних луках Цезарів і Палятині, на котрім в сім році будуть виставлювані старинні траґедиї, дальше „папского Риму“ з базиліками, Ватиканом, церквою сьв. Петра і т. ин. — буде для публики недоступний доси замок сьв. Ангела, давний мавзолей Гадрияна, замінений на виставу творів середновічної штуки і часів Відродженя. В тім замку устроєно також величаву салю на збори і конґреси, яких зголошено доси около 60.

Ґенеральний конзулят римский міжнародного The cosmopolitan Correspondence Club видасть вскорі проспекти о виставі в кільканацятьох язиках, де подасть також звістки про зелізничі знижки і инші, заохочуючі до відвідуваня Риму в часі вистави. Всякі заохоти суть властиво навіть злишні і хто там буде, тому полишить ся спомин на ціле житє, спомин потрійного міста: Роми цезарів, середновічного міста пап і новітної величавої столиці. — *В. Т.*

# Телеґрами.

**Будапешт** 27 лютого. Вчера перед полуднем відбула ся під проводом бар. Еренталя спільна рада міністрів, в котрій крім спільних міністрів взяли участь бар. Бінерт, міністри Маєр, Ґломбіньский і другі. Предметом нарад були реляциї спільного міністра Буріяна о всіляких справах Босни і Герцеґовини, між иншими о будові босаньских зелізниць.

**Тифліс** 27 лютого. Два напастники убили вечером серед улиці Бельґійця іменем Ґісса, котрий був номічником директора трамваю. Злочинці втекли і доси їх не вислїджено.

**Триєст** 27 лютого. В послідних днях густа мрака вкриває Адрийске море. Внаслідок того було богато нещасливих случаїв.

**Петербург** 27 лютого. Тутешна поліция викрила друкарню социялістично-революцийного студентского товариства і сконфіскувала відозву до робітників, взиваючу до приступленя до страйку студентів. Богато осіб арештовано.

**Кванченсу** 27 лютого. В послідних 24 годинах умерло 75 осіб на чуму. Довіз товарів з села заказано. В торговли настала цілковита застоя.

# Рух поїздів зелізничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.**

**ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.**

## Приходять до Львова

**на головний дворець:**

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, **7·27** 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

**На Підзамче:**

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

**На Личаків:**

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

## Відходять зі Львова

**з головного двірця:**

До Кракова: **12·45**, **3·55**, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

**З Підзамча:**

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32,
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

**З Личакова:**

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).